

gorenjček

Leto I.

Štev. 4.

Počitnice ...

Šolska vrata so zaprta, zaprta tja do jeseni. Svobodi, lepi mladostni, so se odprla vrata na stežaj. Gora, log, polje, bele ceste in bistre vode vabijo. Vabijo študenta z neodoljivo silo, potisnejo mu popotno palico v roke in brašno pod pazduho.

Širom naše prelestne domovine boste popotovali in občudovali njene skrite lepote. Naj bi bil namen počitnic trojen: okrepite si duha in telo, spoznavajte svojo domovino, sorojake in njih šege in navade, tretji in glavni namen počitnic pa naj bo: krepite narodno zavest sebi in drugim, ki so ali samo hočejo biti malodušni.

Onim pa, ki jim ni šlo vse gladko — pripravite se trdo in trdno za poslednji spopad s profesorji, da bo bitka koncem avgusta dobljena in z njo celo šolsko leto!

H.

Soncu

Kaj se skrivaš za oblaki,
sonce moje zlato?
Zarke svoje vse razlij mi
sem na mojo trato.

Glej, kako te hrepeneče
čakajo cvetice,
ko jim pripogibije veter
mrzli k tlom glavice.

Tudi srce te moje
željno pričakuje,
da en sanu vsaj žarek drobn
v njem mi povasuje.

Bidovčeva.

Slavec

Pel je slavec v tihem gaju
pesmi o pomladi
vitke jelke, temni bori
so ga poslušali radi.

Ko некоč je noč koprene
svoje razgrnila,
v gaju slavčeva je sladka
pesem umolknila.

Breza bela tankolista
je zatrepetala,
vsa drevesa so za pevca
v gozdu tam se zbala.

Sova, mrka ptica nočna,
tja je priletela,
v ostre, krute kremplje svoje
slavčka si ujela.

O, kako po njem zdaj silno
gozd mi ta žaluje,
ko več pesmi o pomladi
slavčeve ne čuje.

Hitro kakor rosne kaplje,
nam pomlad premine,
trajne niso na tem svetu
niti bolečine.

Bidovčeva.

J. V.

Kako so Zaplankarji strah strahovali

Tih večer je legel nad spokojne Zaplankanke. Vse se je umirilo, vozovi so potihnili, glasovi pojemale, ptiči so odpeli svoje večerne speve. Krave so prihajale po vasi, pastirji so tu pa tam vpili nad njimi. Bil je večer, kakor jih je v Zaplankah sto in sto.

Tudi županov pastir je prignal iz gmajne, a bil je bled in prepadel, da ni spravil iz sebe glasu. Pustil je živino, da je šla v hlev in si sama poiskala jasi, kakor je bila vajena, on je pa odhitel naravnost v hišo. Ker pa ata župana Teelebana ni dobil je tekel v hlev, od tam na svisli.

„A-a-ata župpan...“

„Kaj je, Jurček?“ so ga ata župan Teeleban prijazno vprašali, kajti ni se še zgodilo, da bi ata župan svojega pastirja kdaj pokarali. Vedno je bil priden in ni bil pravi Zaplankar, prišel je od drugod, da bi se pri brihtnem županu kaj naučil.

„Straši, ata župan, st-st-sraši...“

„Kaj? Pa se ti ni zbledlo? Saj nisi otrok!“

„Res ata župan, v Lazu pod skalami.“

„No, ti si pa junak! So ti pa že pripovedovali, da rado straši tam gori. Na take prazne marnje kakih stahopetcev pa ne daj nič.“

„Sam, sam sem slišal, še krave so se bale.“

„Hentaj vendar, kaj je bilo?“

„Pod potjo nekje je pravilo: Ho-ho-jeee, ho-ho-jeee.“

„Ha, ha, ha...“ so se ata župan prav od srca zasmeli.

„Res, res, ata župan. Pa nisem vedel, ali joka, ali je mčzak, ali kaj. Nekaj človeškemu glasu podobnega. Tako sem stekel, da so me krave šele za mejo našle.“

„Nekaj se ti je zdelo, Jurček, pa bo že bolje. Ko se malo prespiš, boš pa na vse pozabil. To so prazne, saj strahov ni.“

„So ali niso, ata župan, mene je strašilo. Nič nisem vedel odkod prihaja, nisem razložil ali je človek ali je žival, ali je pošast, bogvedi...“

Županja Urša je poklicala k večerji.

Stopila sta po stopnicah, ata župan nasmijan, Jurček se je pa kljub atovi tolažbi še vedno tresel kakor šiba. Njega je strašilo, pa naj rečejo ata župan Teeleban ali kdorkoli, da ga ni.

Ze so ata župan prišli do praga, ko jih pokliče sosed Cajna.

„Ata župan!“

„Kaj bo dobrega, sosed?“

„V Lazu spet straši.“

„Smenta vendar, ali ste se zmenili, da boste vsi naenkrat začeli noretiti?“

„Naša dekla je v gmajni butarice delala, pa jo je na poti skozi Laz strašilo. Tam za skalami.“

„Naš Jurček pravi isto. To so ljudje. Če ptič zleti iz grma, pa že straši...“

„Nak, ata župan! Pravi naša dekla, da je bilo nekaj kakor človeški glas. Zdaj kakor dedec, zdaj kakor otrok.“

„A, beži, beži, da verjameš plahi ženski. Ženska se brž prestraši.“

„Kaj? Da je Jurčka tudi strašilo?“

„Tudi,“ pravi Jurček. „Pa prav tako.“ „Smenta, ata župan, to je pa slab znamenje. Oba sta slišala.“

„Nič ne verjamem. Pojdimos večerjat, Jurček!“

„Hej, ata župan!“ zavpije kmet Koren in skoraj teče skozi vas k županu. „Pomislite. Pa grem z mlina skozi Laz. Vrečo na hrbtu, palico v roki in pipo sem žulil. Tam pod skalami sem pa hotel nekoliko počiti. Vržem vrečo na tla, sedem in gledam, kako lepo raste les. Tudi premaknila se ni nobena vejica. Naenkrat pa pod potjo: Ho-ho-jeee, pa spet: Ho-ho-jeee...“

„Norci, vsi skupaj!“

„Nič norci, ata župan, nisem otrok in ni me še strašilo.“

Jurčku se je pa kar dobro zdelo, da je še druge strašilo, da bodo njemu zdaj vsaj verjeli. Ni malenkost, če straši samega bradatega Korena. Nekaj je, pa naj se zaklinja ata župan Teleban, kolikor se hoče.

Tudi ata župan je počasi utihnil. Nemara je pa le res kaj tam gori. Saj so že stari ljudje pravili, da gori straši in da se duše hodijo vica. No, če bi se to enemu zgodilo, saj bi človek bil prepričan, da je samo domišljija, tako pa trem pametnim ljudem, hm, nekaj pa le zna biti.

„Hm, če je pa tako, potem...“

„Da ata župan, če je pa tako, kaj bomo pa naredili?“

„Nekaj bomo morali narediti.“

„Res, nekaj bomo morali narediti, sicer bomo vedno imeli to nadlogo nad seboj. Saj nihče več ne bo upal iz Zaplank. In taka stvar je kaj nevarna, tako te prestraši, da lahko na mestu umrješ.“

„Pogledati bo treba, kaj je, saj še ne vemo, če ni morda kakšna pomota. Kakor otrok, pravite je jokalo?“

„Da, kakor otrok, pa spet kot odrasel človek. Takole: Ho-ho-ho-jeee, pa spet Ho-ho-ho-jeee.“ Saj sam ne vem, kaj naj bi to bilo.“

„Sram nas je lahko Zaplankarje, če bi se dali ustrašiti takemu strahu! Res, sram nas je lahko. Če bi po svetu zvedeli, kako se bojimo, bi prišli v veliko sramoto. Takoj je treba temu narediti konec. Koren, pojdi po vasi, pa povej možem, naj se takoj zberejo na kratko posvetovanje, potem pa gremo na lice mesta, da ugotovimo, kaj se je prav zaprav zgodilo, ali je kaj resnice na tem. In če je, naredimo temu konec tako ali tako. Da bi pa nas Zaplankarje strašilo, tega si pa ne bomo na noben način dovolili.“

Rečeno — storjeno. Koren je šel po vasi, moške so prihajali k županu, resni so bili in zaskrbljenih obrazov. So si že med seboj vse pošepetali, zakaj gre. Res niso to igrače, stvar je od sile resna in nazadnje morda tudi nevarna, je pa na vsak način nujna, to so spoznali tudi ata župan.

Ženske so pustile doma domača opravila, počasi so šle za možmi, kajti razvednost je bila tako močna, da je niso pri najboljši volji mogle premagati. Obstale so na dorišču za ogrom in vlekle na ušesa, kaj se bodo moške pomenili. Res je bilo napeto pričakovanje, ko nihče ni vedel, kako se bo cela zadeva iztekla, oziroma začela, niso vedeli, ali bodo takoj odšli, ali bodo počakali drugega dne, koliko jih bo šlo, kaj bodo seboj vzeli, in tako dalje, to je bilo nesteto vprašanj, ki jih je bilo treba na mestu rešiti. In če se v eno stvari pomotijo, zna biti vse narobe.

Moške so imeli res prav kratko posvetovanje. Ata župan Teleban so proti svoji navadi govorili skrivnostno in tiho, da so ga komaj slišali najbližji moške, ženske pa kljub vsem prizadevanjem niso mogle zvedeti nič določenega.

Seja je bila kaj kratka.

„Smo vsi?“ so še enkrat ata župan pogledali po možeh.

„Bobka ni,“ se je nekdo tiho oglasil.

„Nič ne de, saj ta je itak strahopetec tak, da bi še z nami ne upal.“

„Koren, ti boš pot kazal, ti, ki dobro veš, kje je tisti strah.“

„Bom, pojdimos!“

Mrak je že legel nad Zaplanko, ko so moške odrinili proti gozdu. Tedaj so ženske naredile svojo sejo. Matji županja Urška ni vedela nič točnega. Nekaj je bilo gotovo: Moški so odšli, da bodo strah strahovali, toliko jim lahko zaupajo, da bodo dobro opravili, saj je ata župan Teleban brijten mož.

Moške so bili kmalu na mestu.

Pri skali so obstali.

„Tukajle notri nekje,“ je šepnil Koren. „Poslušajmo.“

Sprva nič. In še nič.

Potem se je nekaj premaknilo. Kakor bi vejica počela, kakor bi ptič zletel ali kakor bi človek v spanju vzdihnil.

Potem je nastalo tišino presekalo močan a nekoliko se tresoč glas ata župana: „Rotim te, pri nebesih in peklu, da nam poveš, kdo si in kaj tukaj iščeš?“ In spet je vse potihnilo.

Nenadoma pa: Ho-ho-ho-jeee... „Možje, naprej!“

Nihče se ni premaknil.

„Možje za mano!“ so kriknili ponovno ata župan in stopili pod pot v grmovje, moške pa zdaj z nekaj več poguma za njimi.

„Tukaj je, tukaj je...“ so krknili.

„Bobek, naš oštr Bobek!“

„Pijan kot muha!“

Vsi so se spogledali. Pod potjo za grmom je ležal Bobek, tako pijan, kot ga niso še nikoli videli.

Nevarnost sonca

Čas sončenja in kopanja je tu. Vse dobrane pa moramo uživati po pameti, zakaj preveč dobrega — škoduje.

S sončenjem moramo pričeti jako previdno, počasi, da ima naše telo, zlasti koža dovolj časa, da se pripravi na vpliv sončnih žarkov, da postane telo lepo odporno. Sončni žarki vsebujejo poleg toplotnih tudi takoimenovane ultravijolične žarke. Le ti pa imajo na naše telo močan vpliv. Če je koža preveč izpostavljena ultravijoličnim žarkom, potem se zgodi, da nastanejo več ali manj občutne opekline.

Koža postane svetla, gladka, napeta, rdeča in močno boleča. Če nas ni že bolečina ali pa vsaj neprijeten občutek vročine pogнал v senco, gre okvara naprej in napravijo se veliki, jako neprijetni in močno boleči mehurji. Eno in drugo je čisto navadna opekline in jo tudi zdravimo kot opekline, torej z oljivimi obkladki in podobno.

Lahko si pa kožo poprej pred prehudim vplivom sonca zavarujemo z različnimi mažami, ki zmanjšajo vpliv sončnih žarkov na kožo.

Niso pa nevarni samo ultravijolični žarki, pač pa tudi toplotni, zlasti če nam sonce premočno sijje na odkrito, golo glavo. Do navala krvi v glavo pride, do močnega glavobola in kasneje do sončarice ali sončne kapi. Če se je komu primerilo, da je hodeč po hudem soncu padel v nezavest in težko hrope, v glavo in lice je pa ves zaripel, potem smo lahko povsem prepričani, da ga je zadela sončarica ali sončna kap. Takoj ga moramo prenesti v senco, mu odpeti tesno se prilegajočo obleko in mu močiti glavo in prsi s hladno vodo. Če smo napravili to pravočasno, bo vsaka življenjska nevarnost kmalu minula, če pa je ponesrečeni starejša oseba, ali pa je ležal že dolgo na soncu, tedaj moramo čimprej poklicati zdravnika, da ga otme sigurne smrti.

Torej, dragi moji, kakor je sonce Vaš velik prijatelj, tako se ga moramo paziti, „kadar svojo moč najbolj razklada“.

Dr. H.

„Oh, Bobek je šel v mesto vino kupovat...“

„Na ata župan, zdaj pa imamo strah...“

„Saj sem vam rekel, da ne straši!“

„Pa vi ste se najbolj bali, vi ste nas klicali, vi ste nas spravili ob tej uri sem.“

„Jaz nisem kriv, zakaj ste me pa tako prepričevali, da res straši? Bobek je vsega kriv,“ so bili soglani. Odnegli so Bobka domov in tiho odšli spat. Toda pripovedovali niso nikoli nikomur, kako imenitno so strah strahovali...

Zarava, pripoveduj!

Joža Herfort:

Moja puška je križavna . . .

Prvi rahli odtlenki dneva so se jedva zaznavali in z njimi prvi obrisi mogočne Kočne in Grébena. Še enkrat sem pazljivo pregledal daljnogled in puškin zaklep ter po mačje odšel proti obširnim senosekom za Suhim dolom. Logar mi je neslišno sledil.

Hipoma sem obstal. V jutranjem somraku, sredi prav rahlih meglic, je stal prav lep srnjak in me opazoval. Zlezel sem v dve gubi in se samemu sebi zdel kot kup nesreče. Počasi, komaj vidno sem se plazil proti plotu, naslonil nanj puško in poiskal srnjaka, ki je stal mirno liki kip in me ostro motril, v puškinem daljnogledu. Pa, dan se šeni prebudil, ni še zagostolela taščica, niti še ni zakukala kukavica. Za srnjakom so bile visoke čeri in rebri Grébena, pa strnjen jelov gozd in konica v daljnogledovem križu ni bila še dovolj ostra. Srnjak je bil obrnjen ostro proti meni, cilj prav neznatno majhen. Zdelo se mi je, da je konica daljnogleda pijana ali pa ponorela, tako je plesala po srnjaku in mimo njega. Zdelo se mi je spet, da sem se dovolj umiril, šel še enkrat po sapo, zadržal dih in ukrivil kazalec. Pobliskalo se je, nato pa so gore zajele v mogočnem, malce strašnem odmevu. Srnjak je poskočil, da živčno poskočil in jo ubral proti gošči. Za hip je postal, že je zagrmelo drugič, nato pa v prele, sm skoku čez plot v zavetje gozdnih senc . . .

Velik dan je že bil, ko sem se zavedel in se spet pribral. V bukovju se mi je smejala kukavica in kosce je šel v dol kositi, pa si spotoma zapel:

„Moja kosa je križavna . . .“

Pogrelo me je, zakaj zdelo se mi je, da je zapel „Moja puška je križavna.“ Pisano sem pogledal logarja. „Saj se ne roga Vam!“ mi je tiho, muzajoč se dejal.

„Pojdiva pogledat naprej!“ sem dejal logarju in usmeril svoj korak v dol.

★

Zakaj pišem tole? Mar bi molčal in ne bi trobil, kako uničim kdaj kdaj mlado življenje, živo bitje, ki ni nikomur storilo zlega! V mladosti se tega nisem zavedal,

kot si mlad človek ničesar ne zaveda. Danes pa vem in vsem, zlasti mladim povem: Kri naših dedov je to. Pa je te krvi v enem srečanju več, v drugem manj in tako opravičim pred vami in pred vsemi tele moje zgodbe, ki so nekaj lepe, v najtišjem kotičku srca so bile spravljene, nekaj pa so podobne podobam groze in smrti. Oboje pa je delež človeškega srca, duše in življenja.

Prav tele misli sem pletel ono jutro pod strmim Tisovcem. Z logarjem sva ležala na ozkem parobku, ki je bil strm dovolj, da naju je komaj držal. Pred nama se je pasla srnica, jedva pol streljaja je bila oddaljena. Gibko prožno telesce zavito v zlato rumenordeč kozuh je zdaj, zdaj rahlo vztrepetalo. Živalca je špičila ušesa in prisluskovala na vse strani. Zdelo se mi je, da nekoga čaka. Točno sem si jo ogledoval — mamica je bila. Vedel sem, da čaka mladička. Vsega zaverovanega v opazovanju me je logar narahlo dregnil pod rebra in z očmi naznačil smer. Počasi sem se ozrl. Mogočen srnjak je stal od mene jedva sto metrov oddaljen in opazoval okolico. Skoro nevidno sem jel dvigati puško. Ker sem ležal, sem bil popolnoma miren in srnjak mi je urno obstal v daljnogledovem križu.

Prav tedaj pa, ko sem napel bodalnik, sem začul pod seboj rahel pisk. Komaj slišno se je oglasilo: „Mik, ik . . .“ Odmaknil sem oko od daljnogleda — mladiček, ves sivobelo lisast je prišel iz grmovja k mamici, atek pa je stal na straži komaj par skokov višje. Lovci mi je šepnil: „Prižgite!“ Molčal sem in naprej negibno opazoval ljubko družino. Bil je prizor, kakršnega tudi oni, ki je dokajkrat v naravi, redko vidi. Srnjak je stopicaje prišel za grm. To pot me je lovec dregnil pod rebra prav občutno: „Tak dajte no!“ — „Se ne mudi!“ sem ga rezko zavrnil.

Ljubke idile pa je bilo kar na urno konec. Iz doline je potegnil veter, srnjak naju je dobil v nos, kot bi ga s šilom dregnil, je odskočil, junaško zabokal in ni ga bilo več.

Logar je bil ves siv v obraz. „Zdaj pa imate!“

„Imam, imam!“ sem mu skoro smeje dejal. „Saj nisem mogel streljati, saj ga nisem mogel ubiti!“ sem se jel opravičevati.

„Prav ste imeli!“ me je košato zavrnil in lice se mu je zvedrilo. „Ampak gospod, če pa ne bi bilo one preklemane srne . . .“

— Bi že zdavnaj zaorala,“ sem zaključil.

★

Zvečer, še pred večerno zarjo, sva bila že spet na preži. Visoko v gori sva bila.

Poredni in radovedni stržek mi je vtaknil glavico v puškino ustje, veverica je pred mojim pogledom odbrzela v vrh jelke in me od tam na skrivaj gledala, v

porog pa mi vrgla napol objeden storž skoro na glavo. Pod menoj je bila precej zaraščena poseka, le tu pa tam je rasel šop trave. Kar so mi zagomazeli po hrbtu mravljinci. V dnu poseke se je pasel srnjak, bolje, samo smukal je mlado liatje. Dvignil sem puško, spet napel bodalnik, srnjak je ta hip stopil za grm in mi oprezno pokazal samo glavo in vrat. Dovolj! Rezek pok in srnjak je omahnil s prestreljenim vratom.

— Pa ste dejali, da Vam je puška križavna!“ se je posmehnil logar. Odkril sem se ob mrtvem srnjaku in ga odtrobil. Plemenita žival, spodobiti se to!

Pod mrak sva dospela z logarjem že skoro do stanu. „Poglejte še v ogradi!“ mi je šepnil. „Morda se pa že pase!“ Oprezovaje sem se bližal ogradem in res je stal sredi travnika, od vseh strani s plotom ograjenega, dober srnjak. Previdno sem naslonil puško na plot, srnjaka vzel na križ, pa že se je jelo mračiti in nisem več dobro ločil križave konice. Zagrmelo je, srnjak pa ni niti glave dvignil! Brž drug naboj v cev in spet je zagrmelo. To pot mu je bilo preveč in urno jo je pobrisal preko plotu, jaz pa sem že skoro na glas zapel:

„Moja puška je križavna . . .“

Pa ni bila križavna in ni, le moje oko in roka sta bila križavna, pa sta pomerila mimo.

★

Deca moja, čemu Vam pripovedujem krave zgodbe in dogodivščine s puško? Zato da boste zgodaj čutili in zaznali ter vedeli, da ni lov oni del našega razvedrila, v katerem samo ubijamo. Tudi s puško v roki lahko mirno opazuje vse lepote narave, zavedati se pa moraš, da nisi šel v naravo in v gore samo zato, da bi pobijal in brezsmiselno moril.

Dragi moji mali izseljenci! Temna je danes moja misel in srce mi je prepolno žalosti. Vse povsod je bojna sekira izdrta, vsepovsod sta se odprla nebo in zemlja in bruhata jeklo, svinec in ogenj. Izseljenci ste, pa ste morda še kolikor-toliko srečni, tujci na tujem.

Temna pa mi je misel zavoljo stotisočev vdov, starcev in sirot, ki tavajo v tem trenutku po svetu. Nimajo mirne minute in nimajo prostora, kamor bi položili svojo trudno glavo. Nedolžni, nežni otročiči zaman iztežajo shujšane, prosojne ročice po usahljenih materinih prsih, zaman jočejo in prosijo! Zaman stokajo in nemo prosijo veli, življenja trudni starci, zaman vijejo v boli svoje roke žene in matere.

Roji zlokobnih jeklenih ptic plujejo nad Evropo in po temnomodrem afriškem nebu in sipajo smrt in blujejo ogenj! Tam v Angliji in Franciji, Nemčiji in Italiji rjove stotine topov in stotine ognjenih žrel siplje smrti, siplje neprestano.

Morda sti vi sedaj dvojni izseljenci. Morda ste morali bežati iz svoje nove domovine iz tujine v tujino. Vzeli ste svoje borro imetje, ga v culo povezali in šli na pot, najstrašnejši desetniki in desetnice, kar jih je kdaj svet videl.

Res, izdrta je bojna sekira, izkopana je in vrata Janovega svetišča so odprta na stečaj. Našo milo domovino pa je ljubi Bog kot po čudežu obvaroval vojnih grozot. Tudi na Francoskem je vstal star, preizkušen, jeklen vojak in ponudil svojo velo roko v spravo, v mir, zakaj videl je gorje neštetih in na njegova ušesa je prihajal krik umirajočih, krik bolno blodečih in krik obupanih, zapuščenih vojnih vdov in sirot. Položil je orožje in z njim vsi francoski vojaki, Francija pa se je zastrla s tenčico žalosti, žaluje za svojimi zvestimi sinovi, ki so prelili kri za domovino. In pogledajte, mali moji, zmagovalca! Tudi on je mrk, koliko njegovih najboljših sinov je mrtvih in ob veselju zmage — polna, prepolna kupa pelina — zmaga je bila drago plačana!

Pa se vračajo izgnanci in begunci, pa se vračajo otroci in starci. Domovi v razvalinah, polja potepšana in setev uničena. V očeh se jim leskečejo solze, za solzami gleda s svojim strašnim očesom glad!

Dovolj! Pero mi je danes v pelin namočeno in mesto veselih besedi mi prihaja sama trpka, grenka žalost.

Mladi rod, ne kloni, mladi rod na tujem! Tvoja je bodočnost in sedaj po teh strahotnih časih je prišel Tvoj čas. Dvigni se sedaj, ko je tujčevo telo oslabeledo, iz ne-

štetih ran krvaveče. Sedaj njegova peta ne stoji in ne stopa tako trdno in sedaj moraš vstati, vstati mora Tvoja sveta kri, kri Slovana, kri Slovenca, katera ne sme in ne more umreti, pa čeprav doživi še stokrat hujši poraz, kot je bil oni na Kosovem polju.

Vaš striček,

? Zanke in uganke

Rešitve ugank iz prejšnje številke „Gorenjčka“:

Zlogovnica: Vojske reši nas o Gospod! Uganki: Misel, Jež.

Stric žreb je izbral izmed reševalcev Milana Pavlina iz Huj št. 40. in Kremsarja Antona iz Luž št. 35 pri Šenčurju. Vsakega izmed njiju čaka v uredništvu „Gorenjčka“ oz. „Gorenjca“ lepa mladinska knjiga.

Da ne boste v počitnicah zaspali, Vam stavljam danes malo bolj zapletene uganke:

1. Iz naslednjih besed vzemite 4 (četrto) črko, seveda jih morate preje urediti, tako, da Vam dajo te črke naslov nekega mladinskega lista:

Krokar, jerebica, strnišče, konjušnica, strela, cviček, Gregor, starec, Okroglo.

2. Uganka iz dni, ko so še naši dedje imeli smisel za uganke:

Les na les, kamen vmes, živa raca, mrtav kljun. Kaj je to?

3. Pozimi se ji dobrikamo, poleti ji urbet obračamo, je se poznati nočemo. Kaj je to?

Korajžno in veseio na delo, spet bo dvoje lepih knjig za nagrado.

MIK

Zgodba iz gozda

Spisal Joža Herfort — Ilustriral I. Miklavc

Vso noč je *hrumel vihar, blisk se je kresal za bliskom in grom je bobnel in stotero odmeval po doleh in bregeh. Mogočni luči bliska so sledili curki dežja. Srnica se je stisnila k mami in plašno gledala v grozno temno noč. Strah se ji je zrcalil v očih, kadar so se zasvetili v zeleni luči bliska.

Zjutraj jo je mamica zgodaj peljala na trato, zakaj od listja je kapljala obilna deževna rosa in jima močila kožuha. Otresli sta se in šli na poseko. V hipu, ko sta stopila na plano, je mamica prislusnila in v blaznem strahu planila v goščo in nizzol proti grapi. Za njo se je pognala siva žival, glasno rjoveč — velik pes je pričel srno goniti. Mali Mik je plašno zavekal in odskočil, gonja pa je šla v grapo, odtod v nasprotni breg, tam pa je počil strel, da je glasno odmevalo od bregov in gonja je utihnila.